

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 50.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 13. December 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Børnebøger.

Enhver, der fra sin egen Barndom husker, hvor Juleaftenens Glans faldt stærkt over de Fortællinger og Eventyr, der som Gaver var hængte paa Juletræet af Fader og Moder, de føler ogsaa Ansvaret for, hvilke Bøger de den Aften giver deres Børn i Hænde, netop fordi de Fortællinger, der er læste af Børnene i Julestemning og i Glansen fra Julelysene, fæstner sig i Barnets Bevidsthed som noget, de senere bærer med sig ud i Livet.

Bedst var det, om der ikke blev givet Barnet nogen Bog, som ikke først var lagt frem for den forstandige Moders Øje; men det er jo ikke enhver Moders Sag at arbejde sig ind i Barnelitteraturen, for der at træffe det rette Valg og uddrage den Bog, der er alpasset efter Barnets Alder og Tarv.

Dog burde Mødre betænke, at deres Børn ofte har maattet bøde længe, fordi de Bøger, der tankeløst var givet dem, havde ophidset den barnlige Fantasi til en unaturlig Højde, og ved opstyltet Tankegang og skruet Sprog lagt Stene paa de Smaas Vej, som Hindringer for deres sunde Forstands Udvikling.

Det er derfor af stor Betydning, at Kvinderne begynder at melde sig i Børnelitteraturen; thi selvfølgelig maa de bedst kunne fortælle for Børn, de, som allerede i Barnekamret er blevne fortrolige med Barnets Sprog, og kender, hvad der rører sig i de Smaas Sjæle, og iblandt de kvindelige Forfatteres Børnebøger findes der neppe nogen af højere Rang end Fru Elisabeths.

Hendes første Fortælling „Hvad man kan opleve“ vandt hende med et Slag taknemlige Mødres og glade Børns Hjerter. Den virkede som et Befrielsens Pust, der

bortblæste al vor fremmede, opstyltede Børnelitteratur. Med sit lette elegante Sprog, der dog fuldstændigt udtalte Barnets Følelser og aabenbarede dets lønlige Tanker, baade naar det havde sine lyse og sine mørke Øjeblikke, var den rørende, uden at være sentimental, belærende, uden at moralisere.

I de Hjem, hvor Mødrene læser højt for Børnene, maatte den atter og atter læses om for baade de smaa og store, imedens der blev grædt og smilet.

Senere har Fru Elisabeth skrevet flere Bøger, som alle er blevne modtagne med Glæde, som „I Storm og i Læ“, „Inde og ude“, for større Børn, og i Aar møder hun mnd „Allevegne fra“, Fortællinger for Ungdommen.

Forfatterinden fortæller fængslende og belærende, uden nogen Sinde at hidse Barnet ud over den sunde barnlige Fantasi. Hun fører dem ikke ud i obskure Egne, men hun tager dem venligt ved Haanden og fører dem om i den kendte Verden, hvori de er vant til at færdes, og lærer dem at elske det, der er naturligt og sandt. Hun viser dem den kvindende Lærke, der hvirvler sig op i Skyen, hun aabner deres Øjne for Solens Opgang en tidlig Sommermorgen. Hun bøjer dem ned mod den lille duftende Blomst paa Eng og Have og lærer dem ved Naturens levende Pulsslag i Mark og i Skov at forstaa det højeste Skaberværk, Børnene selv, i deres smaa Sorger og Glæder i Barnealderen.

Iblandt Fortællingerne i „Allevegne fra“ findes saaledes en lille Københavner, en femten Aars Fyr, i Grunden en god Dreng, men blaseret og vigtig, der under en Sommerferie bliver baade lykkeligere og elskværdigere ved at leve i Naturen og lære at forstaa de landlige Glæder. Forfatterinden deler Sol og Vind lige, hun forstaaer Hoved-

stadslivet, som hun forstaaer Landlivet, begge har sine Fortrin, begge sine Mangler. I samme Fortælling giver Forfatterinden et Billede af vore yngre og mere oplyste Skolelærere, som vi nu heldigvis har mange af rundt om paa Landet. Det er egenlig hans Overlegenhed, hans virkelige Kundskaber og Evne til at fortælle om sine Norgesrejser, der imponerer og overvinder den unge Fyr med hans indbildte Visdom. Hans Forbavselse over, at Landsbylæreren skriver Bøger, kommer ret træffende, og smukt falder Lærens Svar, naar han siger:

„Efter Skoletiden, naar jeg sidder ved min Lampe, melder der sig et og andet, som ikke har kunnet faa Plads og Rum om Dagen. — — Naar jeg saa har lyttet til al den Passiar, tager jeg min Pen og skriver, og saa bliver det endnu mere levende for mig — — det er, som jeg havde vinket gamle Venner ind til mig; de staar og ser paa mig, nikker og siger: — „Ja, fortæl, fortæl om os, saa dø vi ikke, saa leve vi og komme ind i andre Hjem og faa Venner der.“

Saaledes har Fru Elisabeths smukke Tanker og yndefulde Pen ogsaa vundet Venner baade hos den modne og mindre modne Ungdom, der som venlige Barneminder fra Faders og Moders Julegaver tager hendes smaa Fortællinger med fra Hjemmet.

Paa samme Forlag (Thanning & Appel) findes ogsaa de værdifulde Fortællinger ved G., „Naar Lektierne er lærte“, „I Fløj og Vadmæl“ og „Lørdagften i Hjemmet“, Bøger, der ligeledes indeholder korte Fortællinger, passende for større Børn, frit bearbejdede efter fremmede Forfattere og med Billeder af Carl Thomsen. I den sidstnævnte Bog, som er udkommen i Aar, skildres isympatetiske Træk en større Drengs Omhu over for et lille Barn. Selv mishandlet, som han er af